

го бік і не можемо притакнути виводам Мілля, що неволя жінок се вже остання твердиня неволі. А відзвук такої думки находимо і у Н. Кобринської. “Коли приглянемося, каже вона, історії людської праці, то побачимо, що вона ненастанним улягає змінам, що заєдно одні галузи упадають а другі повстають. Промисл домашній упадає а фабричний підносить ся”. А повторюючи се критик “Зорі” каже, що “конкуренція праця — се не страшна річ. Адже вплив інтелігентних і робучих рук не зашкодить... бо вони зладнають собі нові дороги до життя”. Відзвук лібералізму роздає ся з сих стрічок галицької письменки, котрий виправді єсть гармонійно з еманципацією жінки кляс висших але не нарушить наперед тих загально людських ідеалів, про котрі говорять російський сатирик.

Жіноче питання, так як і неволя жіноча. нерозривно сполучені з усіями цілого ладу суспільного і вважати його за щось окреме, відривати від звязи з іншими феноменами суспільними — се догматизм, а найпаче тоді усе те показуєсь догматизмом, коли хто думає, що так таки без огляду на інші справи суспільні здобуде ся волю жіноцтва.

Воля жінок звязана з визволенем праці і робучих мас народних з ярма капі-